

Mynd: Amy Hansen

– Tað er stórir tørvur á sálar-røkt og at tosa við prest, sigur hon.

Avgjóðingin er tó hon, at Marjun ikki kann hitta tey í sama rúmi, ið hava serstakliga stóran tørv á einum góðum orði. Tí ger hon allar samrøður gjøgnum telefon ella Facetime. Og samrøðurnar eru nógv.

– Serliga eru fólk bangin, og tey eru stúrin um sína familju, gomlu foreldur ella børnini, sum ikki hava gott av at vera einsamøll ella, sum heilsuliga eru í vandabólki, sigur hon.

Tað tykist, sum er stóðan trupul hjá mongum. Summi stúra og onnur stríðast við familjuviðurskipti, sum tey ikki sleppa undan, nú vit øll í so stóran mun sum til ber skulu halda okkum heima.

– Ein av trupulleikunum tykist vera, at vit ikki eru so von við at samskipta og samstarva sum familja. Stóðan gerts strongd, tá øll familjan er heima, foreldrini skulu hjálpa við skúlaarbeiði, samstundis sum tey eisini sjálvi skulu arbeiða heimaifrá, keypa inn, gera mat, leggja børn og alt annað. Tað verður lítil tíð til ein sjálvan, og tað kann gerast stressandi, sigur hon.

– Vanliga liva vit øll hvør sítt lív við nógvum aktivitetum, hóast vit liva undir sama taki sum familja. At knappliga vera saman alla tíðina hevur eisini sínar avgjóðingar við sær, og teir tankarnir ynskja fólk eisini at lufta við prest, sigur hon.

– Og so eru tað tey, sum eru farin hvør til sítt, og børnini, sum tey eiga saman, fáa nú ikki ferðast millum mammu og pápa sín, sum

tey vanliga gera, sigur hon frá.

Marjun Lómaklett undrast als ikki á, at fólk ringja til prest, hó-

ið eru skaptar til at vera saman við øðrum menniskjum – kanska serliga í krepputíðum.

*Vanliga liva vit øll hvør sítt lív við
nógvum aktivitetum, hóast vit liva
undir sama taki sum familja. At
knappliga vera saman alla tíðina
hevur eisini sínar avgjóðingar
við sær, og teir tankarnir ynskja
fólk eisini at lufta við prest*

ast tað eru fleiri aðrar ókeypis tænastrur í hesum døgum, sum veita sálarhjálp til tey, ið stúra ella hava spurningar viðvíkjandi samfelagsstøðuni, sum hon er nú.

– Tey, sum ringja til prest ynskja at fáa ta andaligu dimensjónina við. Summi vilja hava eina bøn, og summi vilja hava eitt prát ella vegleiðing. Eg havi havt nógvast pastoralar uppgávur alla ta tíðina, eg havi virkað sum prestur, men nú er tað eitt eyka lag av ótta, iva og stúrni millum fólk, tí hetta er ein heilsukreppa, har øll eru í vanda, sigur hon álvarsliga.

– Eisini merki eg heilt tíðiliga, at hetta eisini verður ein búskaparlig kreppa í ymiskum lögum í samfelagnum. Stúranin snýr seg eisini ítøkiliga um, hvussu man skal klára seg, og fólk eru bangin fyri at gerast arbeidsleys, leggur hon aftrat.

Hon greiðir víðari frá, at vit menniskju eru sosialar verur,

Kirkjan kann eisini bjóða nærveru, forstáðils og ein sum lurtar, sigur Marjun Lómaklett.

– Tað snýr seg um at vera sædd, hoyrd og fáa virðing sum menniskja. Tann fantastiski boðskapurin er, at vit altíð hava ein at fara til. Tann vegurin varð opnaður okkum, tá Jesus varð sendur okkum til jarðar. Vit eru sædd og elskað av Guði sjálvum. Hann er hjá okkum, har sum vit eru. Tað hevur hann lovað okkum. Hann ber byrðuna saman við okkum. Tað kunnu vit lættliga gloyma, tá alt koyrir í fullari ferð í samfelagnum, sigur prestur avgjörð

Ansa eftir heiminum

Hendan kreppan, sum vit nú liva í, hevur sett ferðina niður um allan heimin. Trýstið á jørðina er sjálv-sagt minkað í tráð við, at fólk eru meir heima.

– Hetta er ein spesiell tíð, og kann eisini vera ein áminning um, at vit eru noydd til at seta ferðina niður. Náttúran sjálf rópar var-

Hóast tíðirnar skapa ein ótta og eina óvissu, so er tað deiligt eisini at hava fingið ein møguleika til at seta ferðina niður og viðurkenna, at sjálfvylgjurnar ikki eru sjálfvylgjur longur

elva til tunglyndi, og summi hava ikki pening til sálarliga hjalp, og tí er tað flott, at samfelagið veitir ókeypis hjalp á ymiskum økjum.

skó. Nú minnir náttúran okkum á, hvussu sárbær og lítil vit í veruleikanum eru. Menniskjan kann rættiliga nógv, men vit verða

dyggiliga mint á, at vit eru smáar verur, sigur hon álvarsliga.

– Tað hevur verið so nógv snakkað um, at vit mugu minka um dálkingina av jørðini og ansa eftir og verja skapanarverkið. Nú hava vit fingið eina ávaring um, at vit mugu taka hetta í álvara og endurskoða, um jørðin tolir tá ovurnýtslu, sum hevur verið á sjógvi og á landi seinastu árin, sigur hon.

– Er kósin hjá okkum røtt, tá skapanarverkið suffar undir mátanum, vit liva uppá, spyr prestur og sigur, at álvarin er undurstrikaður í, at hetta kostar mannalív, og tí má mannaættin taka annað skinn um bak og hugsa um dygdargóðar loysnir, sum ikki ræna jørðina fyri alt tilfeingið, leggur hon aftrat.

– Hetta er eitt gallróp um, at vit mugu rætta kósina. Bæði tá tað snýr seg um at ansa eftir jørðini, hvørjum øðrum og okkum sjálvum. Hetta er, sum tá vit koyra við fullari ferð í bili og hyggja at blómum, sum vit koyra framvið. Tá vit steðga bilinum, so síggja vit, hvørjar blómur eru har – hvønn lit og skap tær hava, og hvussu tær anga, sigur hon.

– Nei, vit fáa ikki givið hvørjum øðrum klemmini, ið vit leingjast eftir júst nú, og vit kunnu ikki vera saman við okkara kæru, men vit kunnu hugsa og viðurkenna veruliga virði okkara, nú bilurin koyrir í nógv niðurstøttari ferð, sigur hon til endans.